

Хомосексуализма и църквата

Определяне на проблема или объркващо сражение

от Хауард Снайдер

Информация за Хауард Снайдер

Гост директор на Изследователски център на Уесли в Манчестър, Манчестър, Англия.

Професор по изследвания на Уесли, Семинария Тиндейл, Торонто, 2007-2012 г.;

Професор по история и теология на мисията, теологическа семинария в Асбъри, 1996-2006 г.

Преди това е преподавал и е бил пастор в Сао Пауло, Бразилия; Детройт, Мичиган; и Чикаго, Илинойс.

Основният му интерес е насочен към изучаване и разпространяване на знанието за силата и значението на Исус Христос и неговото Царство за света, днес и утре.

(Коментар: Преведени от мен християнски книги и проповеди можете да намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> Д.Пр.)

Посвещавам тази книга на моите внуци и правнуци – за да могат те и бъдещите поколения да живеят в любовта и истината на Исус

Съдържание

	стр
Предговор	2
Въведение	3
Част 1. Четири важни Библейски и теологични съображения	4
Част 2. Основен въпрос срещу основана на християнската вяра	8
Част 3. Изследване на Библията относно Хомосексуализма	9
Част 4. Свети хомосексуалисти?	12
Част 5. Въпроси, отговори, още въпроси	15
Заклучение	20

Предговор

Един от фундаменталните проблеми свързани със съвременното обсъждане на еднополовия брак е, **че църквата изгуби дебата, още преди да беше се случила първата размяна на идеите и вижданията на двете спорещи страни**. Това се случи, защото подразбиращите се становища на двете страни в диалога **никога не бяха правилно обсъдени**. Например, съвременното Библейско учение за брака е свършено неразбираемо за сегашната господстващата култура. Ако следите разговорите сред християните относно еднополовия брак, на вас ви е ясно, **че църквата до голяма степен е изоставила представата, че бракът е Божие творение**.

Накратко казано, ние приехме като даденост, която не подлежи на обсъждане гледната точка на културата на света: а именно, че има законна уредба, която позволява на двама души взаимно да задоволяват емоционалните и сексуалните си нужди и желания. Личният избор и самостоятелните представи за лично осъществяване са само няколко ценности, които са в хармония с по-обхватната рамка на съвременното разбиране за брака. Днес бракът се превърна в търговски продукт, заедно с останалата част от културата, в който даже социалните взаимоотношения често са принизени до нивото на измерим икономически и емоционално разменим продукт.

За разлика от това, Библията приема като факт заветната представа за брака, която е обединяваща и ни превръща в създатели, работещи съвместно с Бога, превръщайки се в модел на изкупителният самопожертвувателен принос на Самият Бог, който в основата си проектиран да отразява и взаимоотношенията вътре в самата Троица. **Много от това е изгубено в съвременният дебат.**

В настоящото размишление, д-р Хауард Снайдер предоставя значима яснота към продължаващият разговор за отговора на църквата на еднополовия брак. Това размишление е във висша степен пасторско, стремящо се за изслуша, както и да отговори по начин, който е верен на учението на Библията и е пасторски чувствително към онези хора, които може да не са съгласни. Тази книга в началото започна като платформа в Интернет и продължи в този вид, стремейки се да взаимодейства с различните участници в дебата в истинският дух на пасторска грижа и честен диалог. Но Снайдер **искаше за извади на показ целия въпрос в по-обширната, историческа и теологична рамка, което е най-важното, ако трябва да проведем това обсъждане вътре в църквата, провеждайки го на правилна основа.**

Изразявам похвалата си за това разсъждение. То ще ни помогне да бъдем по-верни към Божият проект за брака.

Тимъти Тенет, д-р

Президент на теологичната семинария в Асбъри, Айова, САЩ

Професор по световно Християнство

Въведение

Общественото мнение за Хомосексуализмът се измести драматично в САЩ през последното десетилетие (*Коментар: Книгата е отпечатана през 2014. Д.Пр.*). **Трябва ли Църквата на Исус Христос да се присъедини към това мнение?**

Разбира се, християнските гледни точки и практики варират в широк диапазон, от църква до църква и от място до място. Но въпреки това, исторически имаше нещо, което беше близо до общото разбиране, **че хомосексуалната практика не е в съответствие с върнатата християнска практика.**

Какво ще кажем днес?

Джеф Чу (*Коментар: Китаец, живеещ в САЩ, писател, блогар, гостуващ проповедник, фермер, учител. Д.Пр.*) повдигна остро тази тема в книгата си „*Наистина ли Исус ме обича? Хомосексуалист- християнин търси Бога в Америка.*“ Чрез интервюта и истории, Чу представя поредица от гледни точки сред християните в САЩ. **Голяма част от четенето на неговите текстове е болезнено и Чу показва колко безмилостни и неразбиращи могат да бъдат християните.** (*Jeff Chu, Does Jesus Really Love Me? A Gay Christian's Pilgrimage in Search of God in America (New York: HarperCollins, 2013). My review of Chu's book can be accessed at <http://howardsnyder.seedbed.com/2013/09/19/homosexuality-doesjesus-really-love-me/>.*)

Все пак това, което ме впечатли в книгата на Чу, **е едно неизречено приемане.** Чу изглежда наистина засегнат от самата идея, че може да има християнска противопоставяща се култура, която не е съгласна с нарастващото национално съгласие **и с обич заема позиция против хомосексуалната практика, поради вяност към Исус Христос.**

И така, какъв е залогът тук? Дали Хомосексуализмът засяга основни черти на християнската вяра? Или в същината си Хомосексуализмът е въпрос за човешките права и свободата на личността – съвременната гореща точка в продължаващата битка, която напредвайки, даде свобода на робите, равни права на жените и на другите жертви на дискриминацията? Това е трудна тема. **Библейското християнство потвърждава равенството на всички хора, защото те са създадени по Божият образ. Ние трябва да работим за слагането на край на потисничеството и несправедливостта: ние трябва да помагаме на всеки човек, за да се наслаждава на пълната свобода в евангелието на Исус Христос.**

Тогава, какво трябва да кажем за Хомосексуализмът и за хомосексуалната практика?

Формата на спора

Аз дефинирах и представих становището си по този въпрос в една кратка статия, публикувана в платформата „Разсадник“ в Интернет на Семинарията в Асбъри през септември 2012. Статията предизвика множество коментари. Вследствие на това, сега аз разширих оригиналната тема на блога в това по-дълго съчинение.

Самият аз се боря с хомосексуализма. **Не че аз самият съм хомосексуалист, а как да разбирам хомосексуализма като християнин и как да изразявам истината и любовта на евангелието – и двете заедно,** а не, или едно, или другото – когато се изказвам и пиша по тази тема, и когато разговарям с хора, за които това е проблем е важен и често пъти е мъчително и лично безпокойство. Аз се убедих, че хомосексуализма наистина е основна тема за християнската вяра и свидетелстване за Исус Христос. Тя е нещо повече от въпроса за правата и свободата. **Както ще обясня, хомосексуализма засяга фундаменталните тези на**

Християнското учение. Забележете, че в обхвата на думата „хомосексуалност“ аз имам предвид не само привличането на хората от един и същи пол или техните взаимоотношения, но и редица други свързани теми, както ще покажа.

Аз обсъждам тази тема **не за да създавам противоречие или за да се противопоставям** на хората с различна гледна точка. Най-вече аз пиша, за да помогна на онези, които като мен самият, искат да мислят за темата с вяръност, в хармония с позицията на Библията и с любов. Всъщност, аз усетих нуждата да осмисля тази тема задълбочено заради самия себе си и стигнах до моя собствена установена гледна точка – която включва оставяне на пространство за онези проблеми на тази тема, които остават неразрешени (например, ролята, която генетичните фактори могат да играят).

По време на обсъждането, аз правя **важната разлика** между **предпочитане** и **практикуване**. Тук ние се занимаваме (както е казал Джон Стот) **„с хомосексуалното практикуване** (за което личността е отговорна), **а не с хомосексуалната ориентация или предпочитане** (за което той или тя не е отговорна). (*John Stott, Issues Facing Christians Today, 4th ed. (Grand Rapids: Zondervan, 2006), 446.*) (**Коментар:** Превел съм няколко много хубави книги от Джон Стот. Можете да намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.)

Разделих обсъждането в 5 кратки части. Първо, Представям четири основни причини, поради които хомосексуалната практика **е несъвместима** с вяръното християнско взаимоотношение. Второ, аз обсъждам въпроса на практикуването на християнството във връзка с фундаменталното християнско учение. Трето, предлагам изследване на един случай, описан в Библията, който изяснява фундаменталните черти на Библейското тълкуване (херменевтика). Четвърто, аз питам, дали хората, в процеса на участието си в еднополови сексуални взаимоотношения могат същевременно да бъдат верни последователи на Христос. Пето, отговарям на поредица от въпроси, зададени в моя блог в Интернет, във формата въпрос-отговор.

Част 1

Четири важни Библейски и теологични съображения

Четирите важни съображения, поради които приемането или неприемането на хомосексуалната практика е фундаментална тема за Християнската вяра, са следните:

1. Свидетелството на Библията

Какво ни учи Библията? За християните това е стартовата точка. В книгата си *„Роби, жени и хомосексуалисти: Изследване на херменевтиката на културния анализ,*“ библейският учен Уилям Уеб (1924-2012, автор, професор по теология в Канада) стигнал до важен извод. За да намери критерий за тълкуване на Библейската истина **сега**, той внимателно изследвал *„посоката на движението“* в Библията с оглед на различни черти. (William J. Webb, *Slaves, Women & Homosexuals: Exploring the Hermeneutics of Cultural Analysis* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 2001), 83.) Както се вижда от заглавието на книгата, в Библейското си изследване той конкретно се е интересувал от становището на Библията за робите, жените и хомосексуалистите. Относно робите и жените Уеб показва, **че траекторията на библейското откровение е последователно насочено към по-голяма свобода и към по-малко ограничения и дискриминация**. Както го е обяснил той, библейските текстове, които се занимават с жените и робите, общо взето стават *„все по-малко ограничаващи“* или показват *„смекчаване“* към заобикалящата светска култура, **докато текстовете, отнасящи се до хомосексуалистите са „все по-ограничаващи“ или демонстрират „втвърдяване“ към заобикалящата ни среда** (пак там).

Иначе казано, докато Библията ни представя херменевтична (**Коментар:** херменевтиката е теория за правилно тълкуване на текстовете от Стария Завет и на други литературни текстове от онова време. Д.Пр.) траектория към **по-голяма свобода** (по-малки ограничения) **както за жените, така и за робите**, което се потвърждава и от текстове, които са извън Библията, такава траектория **не е намерена за хомосексуалната практика**. В цялата Библия, както в Стария, така и в Новия Завети, **хомосексуалната практика е забранена и е считана, че е грях**.

Уеб подчертава това по-категорично в заключението на книгата си: *„текстовете за хомосексуалистите са в различна категория, в сравнение с текстовете за жените и робите. Първите (за хомосексуалистите) по природата не зависят от културата, а вторите (за жените и робите) са свързани с културата.*“ Тази реалност предоставя решителен отговор *„към защитниците на хомосексуализма, които казват, че културните измерения на текстовете за жените и робите, трябва да водят до приемането на хомосексуализма.*“ Анализът на **цялото откровение на Библията показва „фундаменталната разлика между темата за жените и на темата за хомосексуализма.**“ (*Ibid., 252 (emphasis in the original). Stott briefly examines the issue of Scripture in relation to culture on this issue in Issues Facing Christians Today, 4th ed. (Grand Rapids: Zondervan, 2006), 459–60.*)

По такъв начин темата за хомосексуализма е различна от темата за робството и за ролите на жените. От гледната точка на Християнството, понеже хомосексуализма достига до самата сърцевина на човешката идентичност, по същество **тя не е** тема за гражданските права.

Обаче в гражданското общество нещата стоят по различен начин. Там правата на хомосексуалистите наистина станаха юридическа тема. Но Библията (и оттам – Християнската църква) по дефиниция разпознава и се придържа към различен и по-висш стандарт за социално поведение, в сравнение с гражданското общество, което чрез закона е неутрално и „светско“ по отношение към религията.

Изводът е следният: Женитбата в църквата и в гражданското общество са **два доста различни** статута; следователно няма **никаква логика** християните да считат, че стандартите и моралът на гражданското общество **трябва да съвпадат** със стандартите и морала на християнското общество.

Ранните християни са разбирали това много добре, когато казвали, че Исус, а не Цезар, е цар. Различен барабанчик. Различен Пастир. Различен Цар и различно общество.

Ясно е, че хомосексуалните отношения (независимо дали са извършвани от две обичащи взаимно личности или са извършвани безразборно), са резултат от Грехопадението, от греха, **по начин**, по който законните хетеросексуални отношения **не са**. В този смисъл, хомосексуалният грях и хетеросексуалният грях **не са едни и същи**. Хомосексуалният грях произлиза от грях по пътища, по които греховете на разположените взаимоотношения не вървят. (виж Бит. 1:26-28). **Поради създанието**, Жените заслужават пълно и всеобщо равенство както в църквата, така и в обществото. Обаче, същото **не може** да бъде казано за практикуването на хомосексуализма **вътре в църквата**.

Гражданското общество **може да реши**, като проблем на човешките права, че както хомосексуалистите, така и хетеросексуалните хора заслужават равни права във всяко отношение, както сега се случва в САЩ. Но Църквата на Исус Христос естествено се придържа към по-висок морален стандарт, поради своята заветна връзка с Бога чрез Исус Христос. Ако църквата изостави на този по-висок стандарт в една област (например, в областта на социалната справедливост или на отношението към жените), това все още не потвърждава анулирането на библейския морал в областта на хомосексуализма.

Тук отново виждаме, че правата на жените и приемането на хомосексуалната практика **са две фундаментално различни теми**. По принцип, равенство на жените е потвърждение на сътворението и на властта на Библията; по същият начин, **отричането** на хомосексуалната практика като приемливо християнско поведение **е потвърждение** на сътворението (и признание за Грехопадението) и по този начин – потвърждаване на властта на Библията.

Обаче ние бързаем да добавим, **че заповедта на Библията да обичаме** е **истина от по-висше ниво** и етика, **отколкото е забраната** на практикуването на хомосексуализма. Правилният начин да примирим тези две неща е ясен, ако се придържаме към определението на двете понятия, въпреки че е труден за изпълнение: **християните са длъжни да показват ясна любов към хомосексуалистите, но в същото време да не приемат, че хомосексуалната практика е допустима**, в контекста на християнската святост и вървене след Исус Христос.

Това същото ли е като правилото: „**Мрази греха; обичай грешника**“? Да, но с две пояснения. **Първо**, Исус е казал ясно, че християните **понякога** трябва да общуват и да се хранят с грешниците и с хората, които са отхвърляни от обществото. **Второ**, ние напомняме на себе си, че **самият хомосексуален грях не е по-лош от хетеросексуалния грях**.

Постоянното и последователно осъждане на хомосексуалната практика, за разлика от темата за свободата на робите и за ролите на жените, ни оставя с аргумент, на който **не може** да бъде отговорено, **без да бъде направен компромис** с властта на Библията. (По-нататък аз ще говоря повече за това.)

2. Семейния живот

Други важни съображения подчертават настойчиво, че Хомосексуализмът е важна тема за християните, започвайки със смисъла на стабилността на семейството.

Може ли **общество, което приема и извинява хомосексуалната практика** и хомосексуалните семейства, **да бъде стабилно общество**? Може би е възможно, въпреки че не знам някога в човешката история да е бил правен такъв опит.

А през изминалите поколения здравето на семейния живот и на обществото зависеше от придържането към становището, че от християнска гледна точка хомосексуалното поведение е морално отвратително, даже ако то е приемано и извинявано в гражданското общество – както това все-повече се случва на много места по света.

Божият план, така както е разкрит в Библията, се занимава със семействата и с поддържането на заветна вярност през изминалите поколения. (Забележете подчертаването в Библията на думата „**поколения**.“ която аз коментирам в книгата си „**Спасението означава изцелено сътворение**.“ (Howard A. Snyder with Joel Scandrett, *Salvation Means Creation Healed: The Ecology of Sin and Grace: Overcoming the Divorce between Earth and Heaven* (Eugene, OR: Wipf and Stock, 2011)).

Здравото общество и със сигурност – здравият църковен живот, зависи от здравият семеен живот. Църквата е Божието семейство и християнското семейство е църквата на Бога.

Наистина, Исус не основава първоначалното общество на учениците си върху биологичните семейства. Християнското братство и сестринство превъзхожда биологичното братство и сестринство. От друга страна, Библията и евангелието на Христос ясно ни учат, че биологичното семейство (мъж и жена, които раждат деца) е фундаментът в Божия план и за формирането и на поколенческата вярност на Неговите хора. „*Поради тази причина (че Бог е сътворил мъжкото и женското създание) мъжът ще остави баща си и майка си, и ще бъде привързан към жена си, и двамата ще станат една плът*“ (Мат. 19:5; виж Бит. 2:24 – мой превод). (Коментар: Според Библията мъжът не се привързва към жена си, а Бог го привързва. Кое е привързаност от по-висш порядък. Д.Пр.)

Помислете си за многото Библейски предписания да „*учите децата си*“ на Божийте пътища (напр. Втор. 11:19). Това предполага две неща: (1) че мъжете и жените (нормално) трябва да са женени и да имат деца; и (2), че те трябва да учат децата си на това, което казва Библията за сексуалните и половите взаимоотношения. Ако тези две неща не са правени, очевидно е, че обществото ще се отклони от Божийте пътища.

Църквата се основава предимно (но не абсолютно) върху брака и семейния живот, както и стабилното и здраво гражданско общество се изгражда предимно върху здрави и стабилни християнски семейства. Поддържането на Библейските стандарти за сексуални и полови взаимоотношения допринася за социалната стабилност през поколенията.

Ние навлизаме във време, по-специално в Западния свят, в което еднополови двойки ще се женят и ще отглеждат деца. Те ще бъдат или осиновени или биологични потомци на единия или на другия, или и на двамата участници в еднополовия брак (в случай, че мъжете използват майки-заместители.) Остава да видим, дали такъв вид семейства могат да бъдат стабилни през поколенията. Вероятно не или поне, що се отнася до хомосексуалните бракове, който разбира се често не функционират и накрая завършват с развод. Но даже ако такъв вид семейства докажат, че са стабилни през поколенията, те ще демонстрират морал, най-малко относно сексуалните отношения, който е противоположен на Библейските учения. Разкритият модел за семейството в Библията е по-мъдрият и по-здравословен път.

3. Образът на Бога

„*Бог създаде човека по свой образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде*“ (Бит. 1:27). Мъжът и жената са били създадени в пълно равенство, с поръчението съвместно и състрадателно да властват и надзират земята.

Както проникновено е разпознал Джон Уесли, създаването на човека по Божия образ е факт от огромно значение от гледна точка на практиката и на теологията. То съдържа в себе си важни заключения за спасението, светостта и за новото създание. А този факт говори и за темата за Хомосексуализмът. Човешкото сътворение като мъж и жена в известен смисъл отразява общността и различията в Светата Троица. Когато Три-Личностният Бог създава, резултатът е полово човечество. Проникновената „общност-в-различията“ на Троицата в произведен смисъл отразява общността-в-различията в човешкото семейство – майка, баща и деца. Бог е отвъд това ниво, но все пак, в известен смисъл съвместява пола. При сътворението, богатството на тройният живот произвежда полово различие вътре, в единството на човешката самоличност.

Сам по себе си този факт не разрешава всички проблеми, свързани с хомосексуализма (както изглежда считат някои християни). Обаче, той тежи в блюдото на везната откъм страната на Библейския морал, със своята забрана на хомосексуалната практика.

Полово създаденото човечество по образа на Бога, е централен факт на човешката идентичност. То установява ясна Библейска норма за отделните хора, за семействата, за обществата и за културата. То е в основата на Библейските завети. Последователните и непротиворечиви учения на Библията относно сексуалната етика (както хетеросексуална, така и хомосексуална), по този начин прилягат естествено и логично в съгласуваността на разкрития в Библията план за спасението.

Тъй като спасението означава излекувано създание, самото спасение в своята пълнота винаги ще означава излекуване и в областта на половите взаимоотношения – краткотрайни и дълготрайни – в пълнотата на Божият план и намерения.

Във всичко, което е последица, този централен факт на човешкото създаване по Божия образ, е подразбираща се тема.

4. Характерни черти на контра-културата и на свидетелството на църквата

В стремежа си да върви по Божийте пътища, църквата винаги е контра-култура (на светската култура) във важните теми. Тези теми се менят във времето и в съответствие със социално-културния контекст. Днес важна тема на контра-културната идентичност и свидетелство, е темата за хомосексуализма.

Няма никаква логика да бъдем контра-култура, само защото трябва да бъдем „контра“ или различни (нещо, което понякога църквата забравя). Във всеки контекст **църквата е контра-културна**, в някои черти на културата, друг път – в областта на някое от подразделенията на културата – начин на живот, обичаи или идеи на някоя група от обществото, или в някакъв друг контекст. Важният въпрос винаги е: „**В този конкретен контекст, в този конкретен случай, какво означава да бъдем верни на Исус Христос и на Божия завет и на Божието царство?**“

Днес – в Западното общество, но все повече и в целият свят – хомосексуализма е важната и стратегическа тема на контра-културата и на свидетелстването на Църквата. **Тази тема не е единствената, даже не е най-важната.** Днес църквата трябва да бъде контра-култура за грижата за земята; за изграждането на любящо общество пред лицето на сегашния индивидуализъм и лична изолация; в своето отхвърляне на материализма, консуматорството и в превръщането на всяко нещо в стока, за която трябва да се плаща; за спасяването на изкуството и икономиката, и в други области. Но поради всички причини, споменати по-рано, хомосексуализмът е важна област на контра-културното свидетелстване.

В основата си, тук отношението не е преди всичко отрицателно – осъждане. **Обратното, то е позитивно:** събиране и възплъщаване на по-добър, по-здравословен, по-осъществяван и поколенчески непрекъснат начин на живот. По-добър път. Вярното християнско общество създава модели на по-добър път, **когато то наистина демонстрира любовта на Исус Христос.**

Вижте една важна област, където християните могат да дадат мощно и позитивно свидетелство – не толкова чрез начина, по който те говорят или осъждат, **а чрез това, което показват в собствения си живот и любов.** Това се случва чрез превъплъщаване на Завета на Библията във взаимоотношенията на вярващите с Бога, със земята и помежду си, независимо дали са женени или не са.

Тези четири съображения са здраво преплетени – библейско свидетелстване, семеен живот, образът на Бога и контра-културна идентичност. Те са основни Библейски и теологични съображения

От друга страна!

По такъв начин, в сърцевината си, аргументът тук е позитивен, а не негативен. Здравите, чисти и позволени полови взаимоотношения са едни от най-големите благословии в живеенето по Божия начин. Това включва благословията на християнското приятелство между мъжете и жените. **Много близките, но не еротични** взаимоотношения, както междуполови, така и еднopolови, са прекрасна изгода на евангелието. Собственият живот на Исус показва по красив начин това, показва го и свидетелството на ранната църква.

Но почакайте. Ние трябва да добавим някои уговорки и изяснявания за хомосексуализма, като важна тема.

Като християни, ние сме призвани да разширим състраданието и разбирането както тук, така и в други области. В приемането на хомосексуалистите ние трябва да стигнем дотолкова далече, доколкото ни позволява християнската истина. **Християнското учение се основава на любовта и истината. Любов без истина не е истинска любов; истина без любов всъщност е лъжа.** Поради това, ние се стремим да демонстрираме Божията любов по нейните най-пълни и най-истински начини, които са възможни, **без да правим компромиси относно библейската истина** за половата етика.

В тази връзка, аз препоръчвам подхода на Томас Хопко в малката му книга *Christian Faith and Same-Sex Attraction: Eastern Orthodox Reflections* (*Християнската вяра и еднopolовото привличане: Източно православни размисления*)

Хопко, бивш декан на семинарията Св. Владимир в Ню Йорк, казва, че християните трябва да гледат на еднopolовото привличане **от разкритата Библейска гледна точка**, независимо от това, колко контра-културно може да изглежда това – макар че ние можем да се научим и от провеждащите се научно-социалните изследвания. Той пише: „*Да обичаме хора от вашия собствен пол изобщо не е грях; това е съвършено естествено, нормално и нужно*“ (*Thomas Hopko, Christian Faith and Same-Sex Attraction: Eastern Orthodox Reflections* (Chesterton, IN: Conciliar Press, 2006)). **Обаче когато такива желаниа са еротични** и водят до хомосексуално поведение, **те са грях** и с тях сме длъжни да се отнасяме като с грях – съчувствено, разбиращо **и твърдо и категорично** (тук Хопко цитира К. С. Луис).

Хопко разглежда еднopolовото привличане през очилата на ученик на Исус Христос. Всички християни носят кръст; християните, борещи се с хомосексуалните си наклонности, какъвто и да е техният източник, не се различават, освен по природата на тяхната борба. Те трябва „*да гледат на техният отказ да действат, ръководени от сексуалните си чувства, като на необикновена възможност за подражаване на Христос*“, **а не да се приспособяват към света** (пак в същата книга).

Хопко казва, че християните са длъжни да обичат хомосексуалистите и да защитават гражданските им права, включително и правото им да живеят в един дом. Гражданските бракове не са християнски брак, но могат да предоставят нужната защита в нашия пропаднал свят. **Ние сме длъжни да признаем, че гражданското общество, съставено от множество различни религии, не е църквата на Исус Христос.**

Част 2

Централната тема срещу основното учение

В Част 1 казах, че хомосексуалното поведение е централна тема за християнската вяра и свидетелстване и включва в себе си фундаментални теми на християнското учение. Твърдейки това, **аз нямам предвид** (както считаха това някои читатели на платформата „Разсадник“ в Интернет), че забраната на практикуването на хомосексуалните отношения **сама по себе си е важно учение**. В това отношение ние се нуждаем от изясняване.

Употребявайки изразът „централна тема“ **аз имам предвид**, че самата позиция на някой човек относно практикуването на хомосексуалните отношения, включва в себе си един набор от приемания като даденост, относно властта на Библията и за спасението, които са фундаментални за християнската вяра и за живеенето според тази вяра. Цялостта на нашата вяра е включена, както в учението, така и в поведението (които в същината си са едно и също нещо). Това е тезата, която лежи в основата на четирите съображения, обсъдени в Част 1.

Но въпреки това, самата Библейска забрана на практикуването на хомосексуалните отношения не е фундаментално учение. Това е истина поради две причини. **Първо**, нито Библията, нито вероученията в цялата история на църквата се занимават пределно ясно с тази тема. **Второ**, Библейските учения за спасението и особено за оправдание чрез вяра, **се основават фундаментално в Божията благодат, а не в нашето поведение**.

Но това не намалява сериозността на темата за хомосексуализма. Логиката на забраната на практикуването на хомосексуалните отношения както в Стария, така и в Новия Завети казва ясно, **че тази забрана е необходимата последица от призива към святост**. (Аз ще разгледам по-подробно това в Част 3.)

Обърнете внимание на логиката на разсъждението в Рим. 1:18-32. Които и да са конкретните детайли от тълкуването, централното твърдение е ясно. **Изисква се човек да използва изопачена херменевтика**, за да може просто **да премахне от този откъс изобличаването и осъждането на хомосексуалното поведение**. Разбира се, ако някой не харесва това, което казва Павел, алтернативата (т.е. **ако не изопачи** тази част от тълкуването), **е да твърди, че Павел е направил грешка, когато е казал това**. Поради това **те считат**, че ние можем просто да изоставим и да не мислим за този откъс от Рим.1. Днес много хора тръгват по този път, използвайки различни форми на логиката и на тълкуването, **за да докажат, че този откъс всъщност е несъответстващ**.

Или може би Павел реагира прекалено силно и казва нещо, което противоречи на казаното от Исус? **Не; тълкуването на защитниците на хомосексуализма противоречи на здравето Библейско тълкуване**. Както отбелязва Джон Холанд (*Коментар: Австралийски пастор, професор по Новия Завет в Сидни, Австралия, преподава в Канада и в Англия. Д.Пр.*), натрупват се разсъждения относно уместността и ясният смисъл на разбирането на казаното в Рим. 1 за хомосексуализма, че тълкуванието „не беше намерено, че е убедително, от голям брой учени-изследователи на Библията, които са работили задълбочено върху книгата Римляни.“ (John Nolland, “Romans 1:26–27 and the Homosexuality Debate,” *Horizons in Biblical Theology* 22:1 (2000): 32. Nolland is referring to John Boswell, *Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality* (1980), but the point applies more generally. Nolland adds, incidentally: “Paul’s inclusion of female homoeroticism [i.e., homosexual practice, in Rom. 1:26–27] is likely to be related to the seriousness with which he took the situation of women, in light of the gospel” (54).

Разсъждението на Павел в Рим. 1 подчертана важността и уместността на казаното в Рим. 6:1-14 (мой превод): „**Трябва ли да продължим в греха, за да изобилства благодатта? В никакъв случай! Как можем ние, които умряхме за греха, да продължаваме да живеем в него?**“ Бидейки „**кръстени в Христос Исус**“, ние трябва „**да ходим в новостта на живота...Ние знаем, че нашата стара личност беше разпъната с Него, за да бъде унищожено тялото на греха и ние вече да не бъдем поробвани към греха...Затова, не позволявайте на греха да властва във вашите смъртни тела и да ви прави да се покорявате на вашите страсти. Никога вече не предоставяйте вашите части на греха като инструменти (или оръжия) на порочността, а предоставяйте себе си на Бога, като онези, които бяха доведени от смърт към живот, и предоставяйте частите си на Бога, като инструменти (или оръжия) на праведността. Защото гряхът няма вече да властва над вас, понеже вие не сте под закона, а сте под благодатта.**“

Няма никаква основание, нито в Павел, нито в цялата Библия относно хомосексуализма, за да твърдим, че този откъс (Рим. 1:18-32) се отнася до всички други, забранени от Библията начини на поведение, **но не и за хомосексуалното поведение**. Този откъс говори много явно към всички нас, които сме решени да вървим вярно след Исус Христос. **Няма никакви специални изключения за специални хора или за привилегии, или за специални наклонности**.

Не е нужно да правя списък или да обсъждам тук всички текстове в Библията, които се занимават с практикуването на хомосексуализма. Това е правено неведнъж от много автори. (*Прекрасни анализи могат да бъдат намерени в книгата на Джон Стот Issues Facing Christians Today, 448–54; Joe Culumber, “The Bible and Homosexuality” (непубликувана статия, Greenville College, 2012,*

17 pp.); и Joe Culumber, "The Bible and Homosexuality" (Winnipeg, Manitoba, Canada, n.d., 19 pp.), можете да ги получите от автора на bcane@mts.net. Друг много полезен източник е малката книжка на Jonathan Mills, *Love, Covenant and Meaning* (Vancouver, B.C., Canada: Regent College Publishing, 1997). Всъщност, всички онези, които приемат пълната власт на Библията и на историческите факти за работата на Бога за спасението в Исус Христос, стигат в същината си до същото заключение. Джон Стот дава следното кратко обобщение на показаното в историята **съгласие** в коментара си върху Рим. 1: „Бог сътворил човешкия род мъж и жена; Бог установил женитбата като хетеросексуален съюз; и това, което Бог е съединил по този начин, ние нямаме свободата да го разделяме. Това действие на Бога от три части е установило, че единственият контекст, за който той е планирал (употребата на) фразата живеене в „една плът“ е хетеросексуалният моногамен брак (семейство между един мъж и една жена) и че хомосексуалното съвместно живеене (колкото и обичащи и верни те могат да твърдят, че ще бъдат) е „против природата“ и никога не бъде считано, че е алтернатива на брака“ (See John R. W Stott, "Romans 1 and Homosexuality," posted by David Virtue on VirtueOnline, June 1, 2007 <http://www.virtueonline.org/portal/modules/news/article.php?storyid=6094#.U167rS4o5j>).

Онези, които не са съгласни с това съгласие пред цялата история на църквата, през последните десетилетия издигнаха планина от несъгласия, с цел да утвърдят, че някои форми на хомосексуално поведение са приемливи за християните. **Аз считам, че тези доводи са несъвместими както с Библията, така и с логиката на спасението чрез Исус Христос.** Оказа се, че фундаменталният проблем всъщност не е тълкуването на Библията, а е властта на Библията. **Няма ли херменевтика, няма подчинение.**

Да обобщим: Въпросът за практикуването на хомосексуализма, сам по себе си, не е част от основното християнско учение. Но човек не може да извинява практикуването на хомосексуализма, без да влезе в конфликт и така на практика пренебрегва важното християнско учение.

Част 3

Изследване на Библията относно хомосексуализма

Когато бъде повдигнат **въпроса за властта на Библията**, християните, които извиняват хомосексуалната практика често пъти казват, че доказателството на Библията е слабо или двусмислено, или включва спорни тълкувания. **Вярно ли е това?**

Може би е полезно да отговорим на този въпрос по-подробно, чрез разглеждането на няколко откъси от Библията. Нека да направим изследване на Библията, подбирайки два свързани текста от Стария Завет и два – от Новия Завет **и да видим на какво могат да ни научат те.**

Пример от Стария Завет

От Стария Завет нека да сравним Лев. 18:22 и Втор. 22:5:

„*Ти не трябва да лягаши с мъж като с жена; това е гнусота.*“ (Лев. 18:22 - мой превод)

„*Жена не трябва да носи мъжки дрехи, нито мъж да се облича с женски дрехи; понеже който прави такива неща, е отвратителен за Господа, твоя Бог.*“ (Втор. 22:5 - мой превод)

Ясно е, че тези два стиха са доста подобни. Но въпреки това, църквата приема, **че втората забрана** не е приложима за днешната християнска практика. **Защо и първият текст, който очевидно се отнася за практикуването на хомосексуализма не е приеман по същия начин?** (Обърнете внимание, че стихът не казва нищо за хомосексуалните **наклонности, желания** или **ориентация**. Всъщност, този и подобни на него текстове изглежда допускат, че някои мъже ще пожелаят такова поведение или имат житейски опит от такова привличане.)

Първо, забележете сходствата тук. В двата стиха се говори за пол. В двата се говори за поведение, което е „гнусно“ или „отвратително“ за Бога. Има ли между тях някаква важна разлика? Защо не трябва да оставим и двете забрани да спят спокойно в мъглявите страници на Стария Завет, вместо да ги изваждаме отпред, като видове поведение на последователите на Исус?

Две важни причини

1. Първата причина е херменевтичният извод, направен от Уилям Уеб, който обсъждахме по-рано. Въпреки че можем ясно да проследим „изкупителното движение“ в Библията, посветено на най-различни теми, включително и правата на жените и робите, **ние не намерихме такова „движение“ по отношение на темата за сексуалното поведение** (**по-точно относно хомосексуалното поведение** в този случай). За сравнение, в Библията има ясно проследимо „изкупителното движение“ по отношение на храната и облеклото, когато преминем от Стария към Новия Завет

А относно фундаменталното тълкуване на Библията, аз вярвам, че тази извод е решаващ **относно хомосексуалното поведение**, както и **относно чистота на хетеросексуалното поведение.**

2. Втората причина е, че **забраната на хомосексуалното поведение се основава на закона за морала, а не на церемониалния закон.** Очевидно е, че закона за морала се занимава **с по-фундаменталната тема за**

идентичността и поведението, отколкото да предписва забрани относно облеклото.

Взаимоотношението между закона за морала и церемониалния закон е сложна тема. За това са написани цели книги. Исторически, голяма част от обсъждането се е занимавало с женитбата и развода, и със спазването на правилата за Съботата, въпреки че през годините темата за храната и облеклото също са получавали своя дял от вниманието.

Ние трябва да влезем в тези детайли. Причината е, че **всеобщото християнско съгласие през цялата история вярва**, че **церемониалния закон е преустановен** с идването на Исус, който олицетворява и **изпълнява** закона (и планираното намерение на закона). **Но моралният закон продължава да съществува**, защото той се основава върху Божият характер, който на свой ред е изявен в сътворението и в Десетте Заповеди. Ограничаването в Стария Завет на сексуалното поведение само в рамките на брачния съюз между един мъж и една жена и забраната на хомосексуалното поведение **изразява моралния закон, а не церемониалния закон**.

Ще кажа това по-добре: Библейското учение за сексуалните взаимоотношения изявява **кой е Бог** в Неговата личност, характер и святост. Всъщност, това се отнася и за всички взаимоотношения, които хората имат помежду си, с другите Божий създания и с целия свят на природата. Както моралния закон, така и церемониалния закон изявяват характера на Бога. Но докато **церемониалният закон е бил валиден за определен период** в историята на спасението, моралният закон **е даден и е в сила за цялото време**. Той е валиден за всички култури и епохи в човешката история, **понеже той разкрива фундаменталната природа на Бога**, и съответно **изявява дълбоката и постоянна истина на човешкото сътворение по образа на Бога**.

Това разбиране е в хармония с учението на Исус. Говорейки за брака и развода, Исус се върнал назад в миналото до състоянието на тези неща „*в началото*.“ (Например, Марк 10:6: „*В началото на създанието Бог ги е направил мъж и жена.*“) Заслужава си да се отбележи, че Исус **не е казал нищо** за облеклото или за обличането на мъже в женски дрехи и на жени – в мъжки дрехи, **понеже това са неща, които не са установени при сътворението**. Адам и Ева „*бяха голи и не се срамуваха*“ (Бит. 2:25). Но това е било, преди влизането на греха. (Интересно е, че ние не намираме нито един знак, че облеклото, с което после Бог ги снабдил **се е различавало** според техния пол! Виж Бит. 3:21.)

Много от ограниченията в Завета на Моисей не се прилагат сега, в Новия Завет в кръвта на Исус Христос. Както Исус, така и Павел говорят за този факт в ученията си. Обаче онези ограничения, които са по-фундаментално основани в създанието – **и по този начин са основат по-пряко в самият характер на Бога и в образа на Бога, вложен в човека – са валидни за цялото време и за всички култури**. Те не са отменени в Новия Завет. Обратното, те са задълбочени и са направени **характерна черта на сърцето** на човека, **а не само на поведението му**.

Може би в най-добрата илюстрация тук е Проповедта на планината и обявеното твърдение на Исус: „*Не мислете, че дойдох да отменя закона или пророците; аз дойдох не да отменя, а да изпълня*“ (Мат. 5:17 – мой превод). „Изпълнението на закона“ сега, в нашия съюз с Исус Христос, Главата и тялото, означава да отдаваме почит на Бога и да живеем свят живот по начинът, по който ние се обличаме (с първоизточника). Това **не означава**, че сега облеклото ни трябва да е само мъжко и само женско (както е било по времето на Стария Завет.) По същият начин, „*изпълнението на закона*“ сега, означава да отдаваме почит на Бога и да живеем свят живот във всичките си човешки взаимоотношения, включително и в сексуалните. Понеже забраната на хомосексуалното поведение е основана **по условие в сътворението** и понеже нищо в Новия Завет не подсказва нещо различно, **ние нямаме Библейско пълномощие да решаваме, че забраната в Стария Завет за хомосексуалното поведение вече не е валидна**.

Но какво казва Новия Завет? Християните **редовно пренебрегват** някои от неговите правила за поведение. **Това извинимо ли е?**

Примери от Новия Завет

Разгледайте следните два откъса:

„*Затова Бог ги предаде на деградирани страсти. Техните жени замениха естествените сексуални отношения с неестествени, а по същият начин и мъжете, отказвайки се от естествените сексуални отношения с жени, бяха погълнати от страст един към друг. Мъжете извършваха срамни актове с мъже и получаваха в собствените си страсти заслужено наказание за тяхната грешка...Те знаеха Божият закон, че онези, които вършат такива неща, заслужават да умрат – но въпреки това те не само ги вършеха, но и аплодираха онези, които ги вършат.*“ (Рим. 1:26–27, 32 – мой превод)

„*Всеки мъж, който се моли или пророкува с нещо на главата си, опозорява главата си, а всяка жена, която се моли или пророкува с непокрита глава, опозорява главата си – това е едно и също, като тя да е обръснала главата си...Затова жената е длъжна да има символ на власт на главата си, заради ангелите.*“ (1 Кор. 11:4–5, 10)

Днес повечето от християните считат, **че втората забрана вече е невалидна**. **Но защо това не се**

случва с първата забрана, която явно се отнася за хомосексуалното поведение?

Двата откъса са подобни, и в двата се говори за двата пола. И двата говорят за поведение, което е забранено. Съществува ли някаква важна разлика между тях? Ако забраните за покриването и непокриването на главата сега е неуместна, защо това не се отнася и за забраната на хомосексуалното поведение?

Два важни отговора:

1. Тези забрани всъщност **потвърждават изводът на Уилям Уеб за „изкупителното движение“**. Евангелието на Новия Завет предоставя много по-голяма свобода за изразяване на жените в християнското общество, отколкото свободата, която намираме в Стария Завет на Израел. Разбира се, тук, в Новия Завет, е разкрит и различния културен контекст. Онова, което остава тогава, са някои практически упътвания относно начинът, по който вярващите мъже и жени (сега включващи и езичници) трябвало да се държат в гръцко-римското общество през първия век от новата ера.

Павел предоставил такова упътване. Тук „изкупителното движение“ очевидно дава по-голяма свобода на жените, което на свой ред изисква предоставянето на някои практически, съобразени с културата специфични упътвания (предоставени от Павел), които може да са неприложими за друго време и в друг контекст. Но въпреки това, **ние не намираме такова промяна** относно забраната на хомосексуалното поведение.

2. Вторият отговор е свързан специално с културния контекст. Джон Холанд правилно отбелязва, че в 1 Кор. 11 „*позив към естество не е нищо повече от призив към култура.*“ (John Nolland, “Romans 1:26–27 and the Homosexuality Debate,” *Horizons in Biblical Theology* 22:1 (2000): 48. Холанд тук говори специално за 1 Кор. 11:14, но същото е вярно за целия откъс.)

Ситуацията в църквата на Новия Завет е била очевидно различна (въпреки че е била свързана) със ситуацията на Израел по времето на Завета на Моисей, която обсъдихме по-рано. Културата и културния контекст влизат в играта по много по-решителен начин **сега**, когато **кой са Божийте хора не са определят от родствената им връзка с Авраам и Моисей, а от връзката им с Исус Христос**, който отваря вратата на спасението за всички хора от всички раси и култури.

Важната разлика между ограниченията на Стария и Новия Завет относно облеклото е, че забраните на Стария Завет се основават на церемониалната святост, а ограниченията на Новия Завет се основават на евангелската контекстуализация. (*Коментар: Контекстуализацията е процес, който разглежда (в този случай – евангелието) в условията на конкретното място или ситуация, за да бъде евангелието правилно разбрано и приложено. Д.Пр.*). Обаче всичките тези учения, както за облеклото, така и за Хомосексуализмът, са **загрижени да осигурят това, което води до свят живот пред Бога** и до връзка с другите неща в по-мощния план или управление на Бога.

Едно изследване на 1 Кор. 11 показва, че Павел предоставя упътване за начина, по който християнските мъже и жени трябва да живеят в тяхната нова пълна свобода в Христос, **в условията на социално-културния контекст на света, в който живеят** (в този случа в Коринт). Той обобщава общоприетото юдейско разбиране за начина, който е бил възприет относно косата и за покриването на главата, но после прави едно важно прекъсване в ст. 11-12: „*Въпреки това, в Господа, жената не е независима от мъжа, нито мъжът е независим от жената. Защото точно както жената дойде от мъжа* (т.е. Ева беше направена от реброто на Адам. Д.Пр.), *така мъжът идва чрез жена* (се ражда от жена. Д.Пр.); *а всички неща идват от Бога.*“ (подчертаването е от автора). Логиката на Павел е: **В Господа няма никаква разлика** (както той казва навсякъде, напр. в Гал. 3:38). В Христос има пълна свобода и равенство, и така е в тялото на Христос – църквата. Но в сегашният културен контекст вие трябва да се придържате към някои разумни ограничения, за да не предизвиква оскърбление.

Въпреки че не е казано, подказаната подчертана динамика тук е, **че пълната свобода, на която ние (мъжете и жените) се наслаждаваме в Христос, все повече и повече ще прониква и ще подкъсва заобикалящата ни култура.** Всъщност, това е ролята на тялото на Христос в областта на културата, това е нашата мисия, с конкретният приоритет - **да правим последователи на Исус** във всички народи и етноси.

Точно тук намираме разликата относно хомосексуалното поведение. Логиката на Рим 1 **не е**, че хомосексуалното поведение трябва да бъде забранено, за да не предизвиква оскърбление или като някаква временна мярка. Точно обратното, логиката е, **че хомосексуалното поведение е категорично против моралния закон на Бога**, който е даден за всички времена и за всички ситуации. **Това е окончателното решение, което е валидно за всеки конкретен културен контекст.**

По този начин на всяко ниво, Библията е съвместима с учението на моралната етика, което **изключва хомосексуалното поведение** като приемливо за християните.

Разбира се, има и друго мнение: да гледаме на учението на Библията като нямащо власт над тази тема. Понеже твърденията на защитниците на хомосексуализма не могат да бъдат подкрепени от никакви солидни принципи за тълкуване на Библията, остава само една възможност: да признаем, че Библията наистина

забранява хомосексуалното поведение, **но да бъде избрано да се счита**, че Библията няма никаква власт по тази тема.

Днес много хора тръгват по този път. Обаче за християните, които сме приели откровението на вярното тълкуване на Библията, чрез очилата на Исус Христос, **че тя притежава власт, това не е възможност**. Темата за Хомосексуализмът не толкова важна или така централна, както например, превъплъщението и възкресението на Исус Христос. **Но залогът е един и същ: властта на свидетелството на Библията**. Ако отречем или пренебрегнем свидетелството на Библията относно темата за Хомосексуализмът, ние въвеждаме някаква друга власт, която е по-висша от Библията. **Вероятно, в повечето случаи, тази друга сила ще е нашето собствено разсъждение**. (Този въпрос ще бъде обсъден по-подробно в Част 5.)

Част 4

Свети хомосексуалисти?

Могат ли хора, посвещавайки се на еднополови взаимоотношения, същевременно да бъдат верни ученици на Христос? Днес много хора, **както хомосексуалисти, така и хетеросексуалисти твърдят, че те могат**. Според тяхната представа, посвещаването на хомосексуални взаимоотношения и ученичеството на Христос **не са несъвместими**.

Аз оспорвам тази представа и ще обясня защо.

Святото живеене не е равно на точността на учението.

Първо трябва да отбележим, че посветеният и свят живот **не е едно и също** като вяроност към учението. Нито пък святият живот гарантира етична последователност и непротиворечивост. Човек може да е чист и свят **според неговата или нейната съвест** и на всичката светлина, която човекът притежава, но въпреки това **може да не разпознава** областите на етична непоследователност и погрешно учение **в неговия или нейния живот**. Много светии (както и онези от нас, които се стремят да бъдат светци) са знаели добре за това. Светецът може да бъде свят, но въпреки това да е странен. Такива са и мнозина „обикновени“ християни.

Вижте няколко примери:

Християнин-робовладелец през 18-я век живял посветен и свят живот. Отнасял се добре към робите си, както поучавал Новия Завет. **Искреният му и свят живот бил непротиворечив, освен крещящата несправедливост на робството** (което той фактически оправдавал с казаното в Библията).

Друг пример: Няколко посветени християни, които познавах, когато бях юноша, **бяха примери за святост и състрадание**. Но въпреки това, **те бяха расисти**. Тяхната святост беше искрена и вярна, **но не беше цялостна**. Тя не беше достигнала до техните расистки начини на мислене.

Сега е трудно да си представим, но през 1940-те силно вярващата съпруга на президент на един християнски колеж казала на една млада студентка, че тя не би трябвало да се омъжи за своя сърдечен приятел, защото той бил италианец. Тя казала на студентката: „Аз не вярвам в брака на хора от различни раси.“

А ето един полемичен пример: **Джордж Мюлер** (*Коментар: 1805-1898, английски евангелизатор, директор на сиропиталище в Бристол, през живота си се е грижил за над 10000 сираци, създал е 117 училища, които осигурили християнско образование на повече от 120000 души. Д.Пр.*). Той основателно е почитан заради неговите многобройни сиропиталища в Бристол, Англия и особено, за неговия молитвен живот. Той повлиял на много хора заради добрите си дела. Но въпреки това, той възприел **идеята на премилениалния диспенсационализъм** (*Коментар: Тази идея е разгледана подробно в книгата „Библията и бъдещето“ от Антъни Хоекема, която съм превел - можете да я намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8//> и е отхвърлена като противоречаща на Библията. Д.Пр.*) на „Плилутските братя“ и активно я пропагандирал по време на няколкото си посещения в САЩ. **Много водещи евангелисти възприели тази идея, която ограничава и възпрепятства значително разпространяването на евангелието по света оттогава до сега**. Мюлер бил посветен и свят човек. Той направил множество добри дела. **Но неговата теология била изопачена**. (*Коментар: Този пример е прекрасно потвърждение на мъдростта: „Страшна е слабостта на силата“, т.е. страшна е слабостта на високопоставения човек, който е считан, че е пример за подражание. Д.Пр.*)

Накрая, един съвременен пример. Много посветени евангелски християни живеят според вярата си във всяка област от живота си, освен една: **те пренебрегват** Божият завет със земята (Бит. 9) **и нашата отговорност да се грижим за Божието добро сътворение**.

Същото се случва и когато стигаме до хомосексуализма. Значителен брой искрени и посветени християни вървят след Исус **и са верни в много области на живота си, с изключение на техния сексуален**

живот. Сигурен съм, че има посветени християни, които живеят в хомосексуален стил на живот. Те са искрени. Но въпреки **тяхната искреност и посветеност**, колкото и да е истинска, **не оправдава техния хомосексуален стил на живот**. Никаква евангелска християнска искреност **не може духовно да оправдае тяхното пренебрегване** на грижата за сътворението.

Освен това, ние можем с любов да признаем, че човек, който е пропуснал да се грижи за земята, понеже не е знаел или осъзнавал, че нарушава Божието Слово, но въпреки това изцяло вярва в Бога за спасението чрез Исус Христос, може въпреки тази област на невярност да бъде спасен чрез жертвоприношението на Христос. Тогава сигурно, същото трябва да е валидно за християните, които имат хомосексуално поведение, при условие, че те живеят с чиста, а не безчувствена съвест. **И в двата случая: Господи, имай милост.**

Разбира се, дали те наистина са такива хора – и колко много – **това знае само Бог**. Във всеки случай, всички ние трябва да се молим Бог да ни довежда до по-пълно схващане на истината, за да можем ние да олицетворяваме Божията воля и Божийте пътища във всички области на живота ни. Разбира се, някой ще каже, че грижата за сътворението и хомосексуализма не са подобни и че практикуването на Хомосексуализмът е много по-голямо нарушение в очите на Бога. Възможно е да е така. Обаче аз не искам да се занимавам с класирането на греховете в различни степени. В миналото това често пъти е водело до законничеството. Бог знае сърцето. Мисля си за думите на Исус: „**Защо виждаш пращинката в око на ближния си, а не виждаш гредата в собственото си око?**“ (Мат. 7:3 – мой превод).

Хомосексуалистите: „Дали са родени такива“?

Днес някои хора твърдят, че са хомосексуалисти по рождение. Че те просто „са родени такива.“ Че те нямат избор. Поради това християните със сигурност трябва да приемат тяхната хомосексуалност като законна част от тяхната човешка природа. А ако са и християни, тяхната хомосексуалност трябва да бъде приемана (и може би даже оповестявана) като съвместима с християнската вяра.

Има няколко отговора на това твърдение и нарастващ обем отпечатани книги. Аз просто ще кажа три неща.

Първо, **досега не е открита никаква истинска основа за хомосексуалност по рождение**. Решението все още не е взето. Много от хората, които са изследвали това твърдение, **не са намерили никакво достоверно доказателство** за **генетична основа** за хомосексуалните наклонности или поведение.

Днес публикациите за хомосексуализма получават огромно внимание от страна на медиите, но самият този факт разстройва правилното разбиране на публиката. (*Коментар: Гьобелс, министърът на пропагандата в правителството на Хитлер, е давал следната инструкция на вестниците: „Повторете една лъжа 100 пъти и тя се превръща в истина.“ Д.Пр.*). Повечето изследвания показват, че само малък процент от хората считат себе си за хомосексуалисти или че някога са имали контакт с хомосексуалист. Едно изследване от 2006, в които хората отговаряли анонимно, установило, че само 2-3% от запитаните са потвърдили, че са хомосексуалисти..

Полезно е обобщението на доказателството на Джон Стот: „*Досегашните изследвания предполагат, че в Западния свят, ако не вземем предвид юношеските експерименти, от 3% до 5,5% от мъжете са извършвали хомосексуален акт след навършване на пълнолетие; от 1,5% до 4% от мъжете са имали хомосексуален партньор през последните 5 години и по-малко от 2% от мъжкото население и по-малко от 1% от женското население са само хомосексуалисти или лесбийки в своите наклонности и практика.*“ (John Stott, *Issues Facing Christians Today*, 4th ed. (Grand Rapids: Zondervan, 2006), 445.)

Но изводът тук е, че не е толкова важен резултатът от изследването, а просто това, **че въпросът за генетичния произход на хомосексуализма остава без отговор** и това твърдение е **недоказано**.

Второ, **даже ако беше доказано, че има генетична основа за хомосексуализма, за християните това няма да промени етичния въпрос**. Всички ние сме засегнати от Грехопадението. Всички ние по рождение имаме наклонностите **да вървим по нашия си път, а не по Божият път**.

Замислете се над това: някои хора и етнически групи имат особена податливост към алкохола поради генетичния си произход. Трябва ли да считаме, че за тях алкохолизмът е нормален и приемлив? **Не, защото знаем принудата, която донася алкохолизма**. Ние ще имаме особено съчувствие към такива хора. Ние ще изразим това съчувствие, като правим това, което можем, **за да предотвратим** алкохолизма, особено алкохолизма сред обичаните от нас хора.

Така е и с хомосексуализма. **Ако изобщо някога бъде доказано**, че някои хора „по рождение“ са хомосексуалисти, тогава ние ще имаме състрадание към тях и ще им помагаме да се справят с тази склонност по начини, които са в хармония с евангелието. Струва ни се, че е ясно да разберем това, което е валидно и за в другите области; **няма никаква причина да правим изключение за случая с Хомосексуализмът**.

Трето, ние трябва да признаем, че **социалните тенденции, културният контекст и конкретните изживявания могат да въведат хомосексуалистите в хомосексуалното поведение**.

Джон Уенъм (1913-1996 – английски евангелски изследовател на Библията, пастор, преподавател в колеж), направил интересен коментар в своята забележително откровена автобиография, озаглавена „Застанал пред ада.“ Той описва юношеското си сексуално събуждане. „Спомням си един етап, когато бях видимо привлечен към едно добре изглеждащо по-голямо момче. Аз мога да разбера **опасността сексуалната ориентация на момче да бъде извратена**, ако то бъде окуражено да мисли за себе си, че е хомосексуален на този етап и не му бъде позволено да израсне и премине през него по естествен начин. За мое щастие, този проблем не възникна при мен и на молитвата ми да получа нужното знание (за секса), беше отговорено.“ (John Wenham, *Facing Hell: An Autobiography 1913–1996* (Carlisle, UK: Paternoster, 1998), 32).

Просто така. Това се е случило в далечните 1920-те години. **Замислете се колко по-навременно е днес това прозрение**. Ние можем да добавим следното към коментара на Уенъм за „**опасността сексуалната ориентация на момче да бъде извратена**“: особено ако то (момчето) е окуражено да си мисли, че е хомосексуалист или ако му липсва сексуално образование, или е окуражен са опита различни сексуални „възможности.“ Сигурно в някои случаи генетичните фактори играят роля в еднополовото привличане и ориентация. Но няма съмнение, че в много случаи – може би, в повечето от тях – **личните преживявания в живота на младежа играят важна роля – и тази роля не винаги е здравословна**.

Казано иначе, **гените не са съдба**. **За щастие**. Каквито и да сме ние, **ние сме морално отговорни и правим морални избори**. Това се отнася не само за Хомосексуализмът, но и за всяко друго нещо в нашия живот и съществуване.

Няма съмнение, че поне в някои случаи, **хомосексуалистите могат да се променят и то дълбоко**. Вижте забележителното свидетелство на Розария Бътерфийлд (1962 – писател, оратор, домакиня, бивш професор по английски език в университета в Сиракуза, САЩ. През 2001 се омъжила за съпруга си, който също е професор.) Розария трогателно описва обръщането си към Господ Исус Христос и го нарича „влакова катастрофа.“

Розария била професор по английски език и според думите ѝ, се занимавала с изследване на жените относно „морала, справедливостта и състраданието.“ Била щастлива да бъде „левичарски лесбийски професор“ в уважаван университет. „Моята партньорка и аз имахме много сходни важни интереси, включително, активно участие в борбата са социална справедливост.“

Тя написала една статия, в която атакувала „несвятата троица на Исус, политиците от Републиканската партия в САЩ и патриархата“ (Коментар: Патриархата е социална система, която осигурява ръководното роля **единствено на мъжете** в целия обществен живот. Д.Пр.) и предизвикала множество отговори, както пълни с омраза от мъже, така и пълни с подкрепа от жени. Обаче едно писмо я разтревожило, защото то я помолило любезно и вежливо да провери своите собствени презумпции и предположения, както би трябвало да направи всеки добър учен. После тя се срещнала с автора на писмото и се оказало, че той е презвитериански пастор. Розария била поканена на вечеря в дома му с него и съпругата му, и те станали приятели. Скоро Розария започнала да чете Библията. „**Четях я така, както лакомник поглъща храната**.“ Това поставило началото на поредица от събития, които накрая я отвели до личната и вяра в Христос и преобърнала наопаки целият ѝ живот – „влакова катастрофа.“ Тя пише: „Аз хилаво вярвах, че ако Исус е можал да победи смъртта, той би могъл да подреди моят свят. Аз пиех, в началото неуверено, а после – страстно **от източника на Святия Дух**. Намерих покой в личния си мир, после в общество, а днес и в подслона на заветно семейство, където един мъж ме нарича „съпруга“ и много други ме наричат „мамо.“ (Rosaria Champagne Butterfield, „My Train Wreck Conversion,“ *Christianity Today*, January–February 2013, 111–12.) (Коментар: Потърсете в Интернет с името Rosaria Champagne Butterfield и ще намерите подробната биография на тази жена. Д.Пр.)

Ще бъде подвеждащо да твърдя, че случилото се в живота на Розария е типично. Характерите на хората и историите им са много различни. Както е и в другите теми, някои християни могат да се борят с проблема през целия си живот, а други намират непосредствено и може ми постепенно освобождение. Но каквато и да е ситуацията или обстоятелствата, които са въвели човека в хомосексуалното поведение, **Божията благодат е достатъчна, защото тя се изявява съвършено в нашата слабост**. (2Кор. 12:9)

Радост в подчинението

Хората винаги са по-добре, когато се подчиняват на Божието Слово, отколкото, когато го отхвърлят или фалшифицират. Това със сигурност е вярно за хомосексуализма, както и в другите области. Подчинението на Библията носи радост, осъществяване и здравословно общество.

Тогава дали аз казвам, че хората с хомосексуални желания ще бъдат по-щастливи, по-доволни, по-малко конфликтни и по-осъществени, **ако като духовна дисциплина те се въздържат от хомосексуално поведение? Да, наистина казвам това!**

Християнската история ни предлага богат гоблен от хора, които са намерили много по-голямо осъществяване в самоотричането заради светостта и мисията, отколкото в освободената от оковите самоизява. **Наистина, това звучи кухо, даже лицемерно, когато някой препоръча на друг човек да се отрече от себе си**. Но е ясно, че фундаменталната истина, прилагана към всеки човек, независимо от темата,

включва и темата за пола и са сексуалното изразяване. Знаем, че има хора, чиито телесни „тръбопроводи“ (както някои ги наричат), са противоположни на тяхната емоционална направа – хора, които на външен вид са мъже, но вътрешната им направа е като на жени или обратното.

Такива хора могат да се окажат в огромен конфликт и за изживяват голямо терзание. В това отношение тялото на Христос разтваря обятията си с разбиране, приемане, съвет и изцеляващо общество.

Тези хора не са отговорни за тяхната дилема. Вероятно е невъзможно да знаем дали това е така в конкретния човек. Доколкото това състояние е генетично обусловено (или е имитация на генетична обусловеност), дали е създадено в периода на детството или има някаква друга причина?

В проценти, такива хора се срещат много рядко. Но това само прави тяхната болка да е по-силна и тяхното различие да е по-видимо. Вероятно винаги е имало такава малка група от хора. *(Има голям обем литература по психология и антропология, в които се разглежда „социалното отклонение“ на сексуалността, психологичните отклонения и други области, някои от които (книги) твърдят, че традиционните общества най-общо казано имат начини за справяне с такива отклонения, чрез културно приети специални роли.)*

Обаче наличието на хомосексуалистите и дилемата става все по-явно изразена в общество, в което сексът е разрешен, сексът е експлоатиран, което е сексуално объркано и в което социалните мрежи свързват себеподобните - наличието на хомосексуалистите и дилемата става все повече истина сега. Това е важно предизвикателство към мисията на днешната църква.

Какво се случва, когато живеете в общество, в което сексът е толкова комерсиализиран и експлоатиран, както това е днес, когато сексът е използван да продава всичко – от автомобили до паста за зъби?

Случват се няколко неща. Всяка тема се сдобива с подразбиращ се сексуален контекст или тон, което е почти неизбежно. А под повърхността има скрита енергия. Хората започват да вярват, че личният смисъл и осъществяване зависят в основата си или най-вече, от сексуалното преживяване (**което не е вярно.**)

Това е проблем за всеки човек. За много хора тази представа е част от тяхната неоспорима гледна точка за света. Този погълнат от секса мит е особено проблематичен и отровен за младите хора и/или за хората, които вече се борят, за да определят половата си идентичност. Още повече и повече - в общество, което е преобладаващо индивидуалистично, комерсиализирано и хората са свързано в мрежа от себеподобни, вместо да са свързани с мрежата на двуполовите семейни връзки.

Но това е състоянието, в което се намираме днес. Резултатът: хората търсят смисъл и осъществяване в секса (в една или друга форма), а не в здравословно общество, в което мъжете, жените и децата взаимодействат помежду си в много измерения, а не само в секса.

За много хора, истинският проблем не е секса, а е загубата на здравословно общество. Поради липсата на здравословно общество, което се стреми към свято живеене, хората търсят смисъл и осъществяване в спектъра на индивидуализма и често – в самоунищожителни пътища.

Как такъв социален контекст въздейства на хора, които са полово объркани или са в конфликт или на хора, които имат еднополово привличане? Често пъти такива хора са отвеждани (или убеждавани, или съблазнявани) да вярват, че осъществяването се намира в посоката на пълно и неограничено изразяване на техните сексуални желания, а не в интегрирането на секса вътре в много по-обширния обхват на изживяванията на осъществения живот.

Част 5

Въпроси, отговори, още въпроси

Разбира се, досегашното обсъждане оставя много въпроси без отговор. Аз не съм обещавал да отговора на всички въпроси за хомосексуалното практикуване, задавани от християните. Темата, разгледана тук предизвика експлозия от въпроси, коментари и възражения. Самият аз се досетих за много такива реакции и въпроси.

Тук са поместени някои избрани отговори, които получих на моят първоначален текст в платформа *Seedbed* (разсадник). Може би моите отговори ще помогнат за изясняването на някои поводи за объркване или поне да покажат ясно областите на несъгласие. (Аз използвам псевдоними, за да запазя конфиденциалност и към съкратил някои по-дълги коментари.)

Фред: Аз не съм съгласен. Първо, въпреки цялото си образование, вие не сте разбрали нещо, което е крещящо очевидно. Хомосексуализмът не е „чувство“, което може или трябва да „бъде носено като кръст.“ То не е разстройство или заболяване. В продължение на векове хора като вас разкъсваха на части нашите Библии и ги използваха, за да ни разделят и да отчуждават онези хора, които трябва да чуят думите на

нашия Господ Исус.

„Основният проблем“ е, че ние продължаваме да отчуждаваме и обиждаме нашите братя и сестри, като единствено все повече и повече ги отделяме от любовта на Исус. **Кой сега е истинският грешник тук? Вие трябва да се срамувате от себе си.**

Отговор: Фред, аз наистина съм напълно съгласен с вашата загриженост. Никога не съм казвал или намеквал, че самата хомосексуалност е „чувство“, въпреки че аз говоря за сексуално „желание“, независимо дали то е хомосексуално или е хетеросексуално. (Може би вие имате предвид коментара на Отец Хопко.)

Разбира се, в хомосексуализма има много повече, отколкото само чувства. Но въпреки това, както хетеросексуалните, така и хомосексуалните хора изпитват еротични чувства към хората, които ги привличат. Това е начинът, по който ние сме създадени. Обаче ние със сигурност признаваме, **че не всяко нещо, което чувстваме, трябва да бъде приемано** или да станем подвластни на това чувство. Ние имаме умове и воли, както имаме и емоции. Хомосексуализмът е много сложен, защото самата личност е сложна. Нашата сексуалност включва всяка част от нашето същество, както духовно, така и умствено, и физическо.

Аз не се срамувам от себе си заради позицията ми за Хомосексуализмът. **Но аз се срамувам, когато християни не успяват напълно да покажат любовта на Христос към хората, с които те не са съгласни.**

Джейсън: От дълго време аз създавам и поддържам връзки с практикуващи хомосексуалисти. Нещата на индивидуално ниво са сложни и има достатъчно срам, който да бъде намазан дебело като фъстъчено масло върху топла препечена филия хляб.

Обаче от житейския си опит знам, че много хомосексуалисти искат това, което искаме всички ние. **Някой да върви с тях, да ги обича и да се отнася с тях като с човешки същества. Като християни ние знаем, че нашата работа е да се молим Бог да ни призове към покаяние заради онези грехове, които сме направили и за които все още не сме наясно и за смелостта да се отворим към Светия Дух, за да бъдем направени цялостни.**

Отговор: Да! Напълно съм съгласен с вас. Всъщност аз писах в това есе за някои от нещата, които казвате.

Лесли: Съгласен съм с вас, че наистина хомосексуализма е основна тема. Обаче във вашите 4 причини аз намирам, че те са повече предположения и подразбирания, отколкото основаващи се на здрави библейски принципи. Не че аз не съм съгласен с тях, Обратното, аз се надявам, че вие можете да ни снабдите с по-стабилен фундамент, отколкото това, което ни давате.

Отговор: Твърдението ви е вярно, по отношение на първоначалният текст, поставен в платформа *Seedbed* (разсадник). В този текст аз не се позовавам на точни учения на Библията, защото считам, че те би трябвало да са добре известни.

Но това, което вие наричате „предположения и подразбирания“ е всъщност много повече от това. Ние трябва да основаваме нашата теология на целия обхват на Библията. Древната църква е наричала това „**управление на вратата**“ – в същността си – **историята на сътворението и изкуплението чрез Исус Христос. Всяко тълкуване на конкретни текстове, което не е в синхрон с това управление на вратата е погрешно тълкуване.** Аз вярвам, че показвам как конкретни текстове, отнасящи се до хомосексуализма са в синхрон с историята за сътворението и изкуплението чрез Исус Христос посредством начин, който предоставя практическо указание.

Джералд: Ако това е основната тема, тогава Библията би трябвало да се произнесе много по-ясно за нея. Повечето от споменаванията в Новия Завет са езиково спорни и вероятно Исус щеше да спомене за Хомосексуализмът, ако тя наистина е толкова важна.

Отговор: Преди всичко друго, идеята, че споменаванията на хомосексуализма в Библията са двусмислени или неясни, или „**езиково спорни**“ днес **е популярен мит** – но все пак **е мит**, както аз показвах.

Но в отговор на вашето главно твърдение ще кажа: **Библията оставя много етични въпроси без отговор. Очевидно Исус е очаквал ние сами да изработим тези отговори** за себе си, направлявани от Духа и от Словото, по начин, който е в синхрон с Неговите учения. За основните теми Исус е давал примери – може би такива, които са били уместни за онова време. Той не би могъл да спомене всяка тема. Той е очаквал неговите слушатели да знаят Стария Завет и по-късно да бъдат направлявани от Новия завет.

Ако Исус (и най-общо – Библията) беше отговорил на всички въпроси, това щеше да създаде 3 проблема. **Първо**, Библията щеше да бъде 5-10 пъти по-обемиста. **Второ**, много от ученията щяха да бъдат културен анахронизъм, тъй като всяка морална тема е вградена в културата. Така Библията бързо щеше да изглежда остаряла и несъответстваща на реалното време. **Трето**, църквата щеше да е толкова затънала в

законничеството и щеше да загуби цялата си отвореност и жизнеспособност. Иначе казано, ако Библията отговаряше на всеки възможен въпрос, движението на Исус никога нямаше да се отдели от земята. То щеше да умре в Йерусалим, или щеше да е мъртвородено в Антиохия (*Коментар: виж. Деян. 11:26. Д.Пр.*)

Франк: Аз проповядвах един неделен ден по време на 2 служби, пред препълнена зала в местната Митрополитска църква (която приема еднородните бракове на хомосексуалисти) и се запознах с нейния пастор (завършил е частния неденоминационен университет Боб Джоунс в Южна Каролина) и с членовете на църквата чрез тяхната изключително добра служба към бездомните жители на нашия град. Тези християни изглежда, че не са изгубили нито усещането за властта на Библията, нито задълбочеността във вървенето по стъпките на Исус. Тяхното богослужение и служение към другите, надвишава дейността на мнозина, които ги осъждат.

Отговор: Франк, това е много важно напомняне. Християните, които не прощават практикуването на Хомосексуализмът, трябва да оценят високо тази истина. Това е причината, поради която аз обсъждам тази тема навсякъде в това есе. Аз съм благодарен за всеки човек, който даде чаша студена вода в името на Исус. В миналото някои светите хора живеели набожен живот и се наслаждавали много на Божието присъствие. Те очевидно се радвали на очистващата работа на Светия Дух в живота им. Но същевременно някои от тях били расисти, както споменах по-горе. (Да се надяваме че това вече няма да се случва.) Истинската и искрена духовност и здравото учение не винаги вървят заедно.

И още едно нещо, свързано с вашия пример, за който споменахте. Много хомосексуалисти-християни живеят в дълбоко отчуждение от обществото или от другите християни. Историята показва, че хората, които страдат от отчуждение, често пъти притежават специално съжаление към други страдащи или жертви на обществото. Следователно, явно е истина, че митрополитската църква, в която сте проповядвали, ще помага на бездомните хора.

Маркус: Отношението към браковете на моите искрени приятели-хомосексуалисти до голяма степен е същото. Аз подкрепям становището, че християните не трябва да се придържат изцяло към средновековното становище относно хомосексуализма, но не мисля, че има нещо, за което да свидетелствам, че то се случва от само себе си. Те са нормални хора с нормални взаимоотношения. Тъй като християните са обичащи хора, те биха извървели дълъг път, за да предпазят гейовете и лесбийките да избягат от църквите. Тъжните истории, които съм чувал и за които съм чел през годините са просто сърцераздирателни.

Отговор: Маркус, разбирам какво казвате. Подобно е на коментара на Франк. Аз не се интересувам от порицаването или осъждането на конкретни хора, но съм загрижен за запазването на целостта на свидетелството на Библията в дух на взаимно смирение и откровеност.

Розмари: Правени ли са задълбочени изследвания какво е било общественото отношение към Хомосексуализмът в библейските времена?

Отговор: Да, има голям и нарастващ брой публикувани изследвания на тази тема. Уилям Уеб се занимава с това в книгата си *Slaves, Women, and Homosexuals* („Роби, жени и хомосексуалисти“) и е направил списък на други източници.

Дъглас: Няколкото места в Библията, в които се споменава за хомосексуализма, са толкова свързани с културата, колкото са свързани и темите с правата на робите и на жените. Един ден, ако е такава Божията воля, християните ще погледнат назад към нашата сегашна позиция относно тази „основен проблем“ със същото смаяно разочарование, с което ние сега гледаме назад към преподобният Джордж Уайтфийлд (1714-1770 – методистки евангелизатор, в началото е работил с братята Уесли, а после емигрира в САЩ, защитник на робството), който възстановил робството в Джорджия, позовавайки се на Библията.

Отговор: Благодаря, Дъглас. Фразата „няколкото места“ всъщност не е точна, нито пък е съответстваща. Когато Бог каже нещо един път, това трябва да е достатъчно. Обаче аз самият размишлявах за културния довод (или за негови версии). Точно това е изследвал Уеб в книгата си. Той показва, че в случай на практикуване на Хомосексуализмът, тълкуването на доводът за „ограничението на културата“ не се придържа към здравите принципи за тълкуване на Библията.

Наистина признавам, че голяма част от нашите становища по тази тема (както и по други) са формирани от културата. Поради това аз съм загрижен да намеря библейски балансирана гледна точка, която е в хармония с живота и ученията на Исус.

Анди: НЕ, в книгата Римляни не се говори ясно тази тема. Ако думата означава „женски“ и вие

правите теология около някои неясни откъси от Римляни и Левит, това няма да е убедителна теология или етика.

Отговор: Анди, това което твърдиш щеше да е вярно, **ако** моето становище се основаваше на „неясни откъси.“ В Част 3 на тази книга аз показвам как становището е в съответствие с потока и логиката на по-обширното библиейско откровение.

Анди: Думата „хомосексуално“ и идеята за сексуалното ориентиране произлиза от 19-я век. Използването на тези изрази е като да кажем, че Библията има становище за шизофренията или за някаква болест, причинявана от вирус или бактерия. В свят, в който е съществувало робство, както мъжете, така и жените са били използвани като сексуални играчки от онзи, който ги е притежавал, с каквото и да е намерение. Ние не ексекутираме вещичите, нито ги лишаваме от гражданските им права. Вие имате право и сте приет за вашето вярване, че се придържате към ученията на Исус. Но вие нямате право да отричате на някои граждани на САЩ техните граждански права, защото те обиждат вашите религиозни вярвания. Религиозните вярвания на хомосексуалистите и моите са равни на вашите права според Конституцията.

Отговор: Анди, относно последните ви думи: Да, разбира се, съгласен съм. В текста на тази книга **аз направих разлика между гражданските права и приемливото Християнско поведение.**

А що се отнася до основното ви твърдение – изразните средства, които ние използваме – мисля, че вие наполовината сте прав. Терминологията се променя с времето и използва различни съществуващи думи от думи, възприети в културния контекст. Библията не използва израза „околна среда,“ но на много места в Библията се говори за околната среда (т.е. за „*сътвореният ред*“). Подобно е положението и с употребата на израза „хомосексуална практика.“

Джулия: Благодаря ви за това изясняване на властта на Библията. Някога интервюирали ли сте хора, които са изживели победа над хомосексуалния начин на живот и са влезли в целостта в Христос. В това отношение е най-важно те да открият и да се придържат към тяхната самоличност **в Христос**. Аз бих могла да споделя повече, ако желаете.

Отговор: Не, не съм, въпреки че съм чувал свидетелства. Сигурен съм, че вие сте права, **защото единствено в Христос**, направен реален за нас чрез Неговия Дух и Неговата Библия, всеки от нас може да намери цялостност.

Йосиф: Мисля, че си заслужава да споменем, че липсата на изрично споменаване от Исус на хомосексуализма (въпреки че Неговите коментари в Мат. 19:12 би могло да бъдат възприемани като такива) **не може** да бъде приемано като някакъв вид мълчаливо съгласие. Това е един довод от тишината, който анахронично създава впечатление да серия от съвременни културни предположения за Исус и изцяло пренебрегва Неговия юдейски контекст със всичките предшествващи законни постановки на Стария Завет.

Според тази логика, човек може да твърди, че Исус „вероятно би споменал“ **педофилията, диващината, многобрачието и кръвосмешението**, ако Той беше имал някакви възражение против тях. **Дали това ги прави приемливи? Не.** Това е отвратително изопачаване на **цялото** четене на Библията и е дълбоко непочтено публично твърдение. Павел е написал: „*Защото ще дойде време, когато хората няма вече да слушат здравето и цялостно учение. Те ще вървят след собствените си желания и ще търсят учения, които ще им казват каквото и да е, което краставите им уши искат да чуват*“ (2Тим. 4:3 [NLT] – мой превод).

Отговор: Аз считам, че това е важена херменевтична позиция.

Боб: „И евнухът казал на Филип: „*Защо аз да не мога да бъда кръстен? И Филип отговорил: „Защото Библията казва, че никой човек, който е бил скопен, не може да влезе в събранието на Господа*“ Разбира се, **не това се казва** в Деян. 8:36-37, но аз се питам, дали вие вярвате че този текст има някаква връзка с с това обсъждане?

Отговор: Да и аз мисля, че има някаква връзка в най-общ смисъл. В сравнение с церемониалният и религиозен закон на Стария Завет, в евангелието има обширна нова свобода. Но това, обаче, **не отрича моралния закон**, нито го прави да е относителен и зависещ от други неща, **понеже моралният закон е по-фундаментално основан в святият и любящ характер на Триединният Бог** (виж Част 3, по-горе.)

Ако етиопецът беше казал: „Аз съм практикуващ хомосексуалист,“ какво щеше да му каже Филип? Вероятно отговорът му щеше да е различен, защото ситуацията щеше да е различна.

Ясно е, че забраната на сексуалните грехове, независимо дали са хомосексуални или са хетеросексуални, **не е ограничена** само за хората, вярващи в Стария Завет. Причината за това е много дълбоко поставена, **тя не се основава просто на индивидуалните предпочитания** или в приемането от културата. Точно това се опитам да обясня и да защита по-горе.

Боб: Благодаря. Чудя се, дали има морална разлика между човек, който е роден с хомосексуална ориентация, за когото еднополовото сексуално общуване би било естествено, а хетеросексуалното общуване би било неестествено и неестественият разврат, за който се споменава в Рим. 1. Аз разбирам, че такъв човек разполага с шанса да остане безбрачен, за което изглежда Павел говори, че е за предпочитане за всеки от нас. Но и той също изглежда отстъпва, казвайки, че безбрачието е твърде много да бъде очаквано от повечето християни. Освен това се чудя, какво отражение има това върху напредването на царството да обявяваме, че изключването на хомосексуалистите е основна теза на християнското учение. Чудя се **дали постъпвайки така, ние още повече не потвърждаваме онова, което мнозинството от невярващите вече мислят за християнството.**

Отговор: Аз разглеждам тези неща в Части 2 и 4, по-горе. Не искам да бъда разбран неправилно, че твърдя, че „изключването на хомосексуалистите е основна теза на християнското учение“ и се надявам, че съм обяснил ясно, **че това не е така.**

Аз вярвам, че все още трябва да бъде извършен значителен обем изследователска работа, относно динамиката на „хомосексуалното ориентиране,“ въпреки че вече има значителен обем литература на тези тема. За това е нужно време, молитва и внимателно обсъждане, за да може църквата, най-общо казано, да стигне до установена гледна точка, която е наистина вярна и състрадателна. **Изглежда ясно, че генетичните фактори могат да играят роля в сексуалното самоопределяне, поне за някои от тях.**

Мерилин: Хомосексуализмът е грях, като всеки друг грях, включен в списъците на Библията: лакомия, похот, алчност и т.н. **Откога правим степени на греха?**

Отговор: Хомосексуалната ориентация **в същността си не е грях.** Тя може да се дължи на цяла гама от фактори, много от които не са подвластни на човешкия контрол. Ако някои от тези фактори са генетични, ясно е и че други фактори са културни и/или възникват от конкретна семейна среда и от собствената уникална история на всеки човек.

Тони: Аз съм гей. И съм християнин. Нека вежливо да кажа – **това, че съм гей, е в основата на разбирането ми кой съм аз.** Не защото аз показно съм гей или парадирям с това, а защото сексуалността е определяща характерна черта на всеки човек.

Ако трябва да определим кои сме ние, като хора, ние неизбежно стигаме до извода, че сексуалността е определяща характерна черта на всеки човек.

Аз може да съм гей, но моля; Хомосексуализмът не е основна тема на нашата вяра. Не защото аз искам да вмъкна моите губелни гледни точки във вашата църква, без вие да забележите това и да бутна доверчивите възрастни хора надолу по хлъзгавите склонове, когато те не внимават, а просто защото това е истина.

Нашите предшественици са знаели какво правят, когато страстно се борели в теологичната неяснота, докато изработили за нас католическите вероучения. Тези вероучения не са лошо място, откъдето за започнем това, което е основа. И какво намираме? Там са съществените неща, а там са и другите неща.

В съществените неща се говори за Бога. А нещата, отнасящи се за нас (повечето от тях, винаги) отиват в групата на другите неща. Важността на структурите на половото семейство и нуждата от безбрачно хомосексуално общуване **не се споменават** в католическите вероучения. Там е имало разум. **Ние не сме толкова важни.** Нека да имаме малко смирение.

Аз направих приемливо библейско изследване на литературата за това, какво означава да бъдеш гей и установих, **че там не се счита,** че верните взаимоотношения между гейовете в същността си са греховни. Това не е становището на мнозинството, ако четете предимно консервативните медии, но аз нямам нищо против това. Аз съм консервативен – евангеликал (*Коментар: надденоминационно протестантско движение на християни, които вярват, че същността на евангелието се състои от учението за спасение само по благодат, единствено чрез вяра, в единство в Исус. Д.Пр.*) - аз съм човек, който живее, подчинявайки се на властта на Библията и нямам намерение да променям позицията си. Аз се чувствам добре с факта, че другите не са съгласни с мен; разбира се, те са несъгласни; ние не сме съгласни почти за всички неща – дотогава, докато се спрем за момент, поемем дълбоко въздух, поставим си очилата за виждане надалече и накрая си спомним, кои всъщност са основните неща на нашата вяра.

Отговор: Тони, аз оценявам вашата прямота и искреност. Сигурен съм, че вие имате много неща, за които да ни научите.

Съгласен съм, че „сексуалността е определяща характерна черта на всеки човек“ и ние наистина не можем да направим определение за себе си, „без да се съобразим с нашата сексуалност.“ **Проблемът е в определените от Библията параметри, вътре в които ние трябва да отдаваме почит на Бога с цялото си същество, включително и с нашата сексуалност.** Вие може наистина са имате „приемливо библейско

изследване на литературата за това, че там **не се счита**, че верните взаимоотношения между гейовете в същността си са греховни.“ Очевидно с този израз вие искате да кажете „**приемливо за мен**.“ Но това **не е тест**. Библията има много неща да каже за **погрешимостта на човешкия разум**. Една от тях е **вървенето срещу най-очевидното, срещу смисъла на здравия разум** на Библията и против съгласието в историята на християнството, когато човек възприеме **нечие частно или лично** „приемливо библейско изследване (както се твърди) **по някаква тема**.“ Не е нужно да правим дълъг списък на погрешни тълкувания на Библията, за които се е считало **от техните защитници**, че те са били приемливи и библейски. Самата Библия предупреждава против „**собствено обяснение (тълкуване)**“ на писаното Слово (2Пет. 1:20-21- мой превод).

Когато бях по-млад, **аз написах библейски позиции (така си мислех) по някои теми, които сега виждам, че са били напълно погрешни**.

Но вие, обаче, направихте прекрасно становище относно ученията. Напълно съм съгласен. **Те не казват нищо за хомосексуализма**. Освен това, те не споменават нищо и за други важни неща. Те се занимават с теми, които **по онова време** са били най-обсъждани и спорни и не казват почти нищо за самото човешко поведение – или за важността на живота и ученията на Исус и какво означават те за ежедневно ученичество (както е подчертал проф. Н. Т. Райт) (*Коментар: Превел съм книгите „Изненадани от надеждата“, „Просто християнин“, и „След като повярвате – защо християнският характер е важен“, написани от този виден съвременен автор. Можете да намерите на <https://methodist.bg/%d0%ba%d0%bd%d0%b8%d0%b3%d0%b8/> Д.Пр.*)

Вашето становище изглежда внушава, че аз издигам статута на хомосексуализма до ранга на фундаменталното учение. **Аз не правя това и съм го казал ясно по-горе**.

Относно ученията на църквата мога да кажа следното: **Във фундамента на Великата традиция на Църквата има много текстове, в които хомосексуалната практика е оценявана като погрешна и обидна към Бога**. По-горе аз твърдах, че здравето утвърждаване на Троицата има важни заключения за половите взаимоотношения. Но върховната основа на нашата вяра не са ученията, **а Словото на Бога, разкрито за нас в Исус Христос и в Неговата Библия** и е прилагана за нас и в нас чрез Светия Дух.

Относно вашия коментар за сърцевината на идентичността: Разтревожен съм от твърдението ви: **това, че съм гей, е в основата на разбирането ми кой съм аз**. В същата степен щях да съм разтревожен, ако християнин каже: **това, че съм хетеросексуален, е в основата на разбирането ми кой съм аз**. Какво означава това?

Ако **ние сме християни, нашата идентичност е в Исус Христос**. Това надвишава и прави всички други идентичности или източници на идентичност **да се съобразяват и подчиняват на идентичността ни в Христос**. Сексуалността, като характерна черта е установена в човека като създание, но дали тази сексуалност е хомо или хетеро, често пъти се формира от множество фактори, всеки от които трябва да бъде **върчен безрезервно** на Исус, за да бъдем формирани по Неговия образ вътре в Неговото тяло. В края на краищата, обръщането на човека към Господа и освещаването, са фундаментални и са свързани с **промяната на ориентацията**.

Иначе казано, сигурността на нашия живот в Христос – „**Христос в нас**“ – фундаментално **преориентира всичко останало в нашия живот**, от сексуалното самоопределение до представата ни за света и за взаимоотношенията. За повечето от нас, това изисква време и дисциплинираност, и израстване, и посветено участие в тялото на Христос.

Накрая, относно вашия коментар, че „**лакмусовият тест за разбирането, дали правилно сме разбрали Бога, е начинът, по който ние се отнасяме един към друг**.“ Да, - независимо дали говорим за сексуалността или за каквото и да е друго нещо. **Ние трябва да се отнасяме помежду си с любов, уважение и разбиране, включително и уважавайки както за сексуалността на човека, така и Божието Слово относно на всички наши човешки взаимоотношения**.

Много често сексуалното поведение е експлоататорско и хищническо, особено от една част от мъжете, в отношенията им към жените или към други (най-често – по-младите) мъже. **Такова поведение е грях**. Но всъщност, това има малко общо с въпроса дали човек е хомосексуален или е хетеросексуален, а е свързано с разрушителната природа на самия грях.

Заключение

Винаги съм се въздържал да приемам разсъждения от вида „повратна точка“ или „хлъзгав склон“, **които винаги водят до непредсказуеми последствия**. Теориите от вида „ефекта на доминото“ винаги са несигурни и съмнителни; често пъти са неоснователни, преувеличени **и след време се оказва, че са погрешни**.

Но въпреки това, хомосексуализма е „повратна точка.“ Тя е почти (не съвсем) „лакмусов тест“, **когато**

се стигне до привързаността към властта на Библията.

За двама-трима от моите евангеликалски приятели и за едно християнско списание, за което в миналото се бях абонирали, проблема с хомосексуализма се оказа точно такъв „лакмусов тест“ – най-важният фактор. Във всеки случай, **след като веднъж хомосексуалната практика беше подкрепена като приемлива за християните, последваха други компромиси с властта на Библията. Границата беше прекрочена.** Библията вече не притежаваше властта, която тя почти винаги имаше, **когато църквата беше жизнена и вярна.**

Поради това хомосексуализма наистина е ключова тема. **Предаността към Библията изисква да считаме, че практикуването на хомосексуализма е грях и нарушение на закона на Бога.** Предаността също **изисква** да имаме **неограничено състрадание и разбиране към хомосексуалистите в духа на Исус и в чувствителността и силата на Светия Дух.**

Чрез това обсъждане аз подчертах, че това, което защитавам по отношение на християнското поведение, **се отнася към всички области на нашия живот, а не само за хомосексуализма.** Там **не трябва** да има двоен стандарт; не трябва да има посочване с пръст или вадене на пращинки от нечие чуждо око. Но в настоящата книга аз се фокусирам специално върху темите на хомосексуализма. Освен това аз приемам, че разговорът на тази тема не е завършил. Той ще продължи. Последната дума все още не е казана; всички ние трябва повече да се учим **и да живеем според това, което сме научили.** Но ако се отделим от историческата привързаност на църквата (ако тя някога е неясна) към властта на Божието Слово, **даже когато се стремим по-добре да я разберем, ние наистина сме в морална бъркотия.**

Един от най-добрите ми приятели, когато се учех в колежа, се борел с сексуалната си идентичност. По онова време аз не знаех това. И двамата бяхме християни. Аз знаех, че приятелят ми има дълбоки проблеми в християнския си живот, които той не беше способен да разреши. В многобройните ни разговори, той никога не сподели с мен какви бяха тези проблеми. Но въпреки това, той беше дълбоко привързан към Господа и искрен християнин. **Много години по-късно приятелят ми умря от спин.** През годините след завършването на колежа аз имах само случаен контакт с него и не знаех почти нищо за личния му живот. Бях шокиран, когато научих за заболяването му и после – за смъртта му. Но въпреки това, на някакво ниво, **аз не бях изненадан.**

Аз не знам всичко, което се е случило в живота на моя приятел. Но знаейки го така, както аз го познавах, аз съм убеден, че в някакъв момент от живота след колежа, той е бил сексуално експлоатиран – някой се е възползвал от неговата обърканост – и го е въвел в живот, който той е знаел, дълбоко вътре в себе си, че е неправилен и не е това, което той е искал, нито е в съответствие с неговите мечти и амбиции. Аз знам, че той наистина би предпочел да има хетеросексуален брак и здраво семейство. (Аз не знам дали той е бил сексуално изнасилен като дете. Не би ме изненадало, ако той е бил изнасилен, понеже доказателството показва, че такова изнасилване често пъти е допринасящ фактор.)

Може би най-добрият начин да завърша е с напомнянето на Исус: *„Ако принадлежахте на света, светът щеше да ви обича като свои. (Но) вие не принадлежите на света, (защото) **Аз ви избрах от света**“* (Йоан 15:19 – мой превод).

И този призив на апостол Павел във Фил. 4:8-9: *„**Най-накрая, скъпи братя, това което е истина, което е почитено, което е справедливо, което е чисто, което е благородно, което е похвално, ако то има някакво достойнство и ако то има нещо, заслужаващо похвала, разсъждавайте за тези неща. Продължавайте да вършите нещата, които сте научили, получили, чули и видели в мен, и Богът на мира ще бъде с вас**“* (мой превод).